

УДК 811.161.2'42:32:81'27

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/99-2-53>**Марія МИХАЙЛЕНКО,***orcid.org/0000-0002-8564-6841**аспірант кафедри української мови імені професора Л.А. Лисиченка
Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди
(Харків, Україна) m19m10a2000@gmail.com*

СПЕЦИФІКА ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ У КОНТЕКСТІ СТРАТЕГІЙ, ТАКТИК І РЕАЛІЗАЦІЇ МОВИ ВОРОЖНЕЧІ

Актуальність. У сучасному суспільстві політичний дискурс постає одним із найвпливовіших комунікативних середовищ, у межах якого мовні засоби активно використовують для формування громадської думки, регулювання соціальних настанов і боротьби за владу. У цьому контексті мова ворожнечі набуває особливої значущості як прагматичний інструмент поляризації, стигматизації та маніпулятивного впливу. Зростання ролі цифрових медіа, гібридних конфліктів та ідеологічного протистояння додатково актуалізує дослідження означеного феномена. Мета. Метою статті є теоретико-прагматична рефлексія щодо параметризації політичного дискурсу в контексті актуалізованих стратегій і тактик реалізації мови ворожнечі. Завдання: 1. Проаналізувати теоретико-методологічні підходи до вивчення мови ворожнечі в контексті параметризації політичного дискурсу. 2. Репрезентувати специфіку мовної прагматики політичного дискурсу з акцентом на його перлокутивній спрямованості та механізмах впливу на адресата. 3. Ідентифікувати особливості функціонування політичної комунікації в умовах гібридизації та інтегрованості комунікативних актів. 4. Охарактеризувати роль мовленевих актів у реалізації політичної комунікації та формуванні поведінкових реакцій адресата. 5. Окреслити специфіку стратегій і тактик політичного дискурсу, пов'язаних із конструюванням, поширенням і локалізацією мови ворожнечі. Результати. Доведено, що політичний дискурс є складною комунікативною системою, позначеною персуазивною спрямованістю, інституційною специфікою та високим рівнем прагматичного впливу. У його межах мова ворожнечі функціонує як ефективний інструмент дискредитації, символічного протиставлення, емоційної мобілізації та ідеологічного тиску. Її реалізацію забезпечують оцінна лексика, стигматизувальні номінації, маніпулятивні наративи та опозиція «свій – чужий». Встановлено, що гібридна природа політичного дискурсу сприяє поширенню мови ворожнечі в інституційних, медійних і цифрових форматах комунікації. Висновки. Політичний дискурс є самобутнім простором функціонування мови ворожнечі, у межах якого мовна агресія виконує як деструктивні, так і інструментальні функції. Дослідження її прагматичних механізмів, стратегій і тактик відкриває перспективи для подальших лінгвістичних, дискурс-аналітичних і цифрових студій сучасної політичної комунікації.

Ключові слова: політичний дискурс, мова ворожнечі, комунікативні стратегії, дискурсивні тактики, маніпуляція, прагматика.

Mariia MYKHAILENKO,*orcid.org/0000-0002-8564-6841**Postgraduate student at the Department of the Ukrainian Language
named after Professor L.A. Lysychenko
H.S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical
(Kharkiv, Ukraine) m19m10a2000@gmail.com*

SPECIFICITY OF POLITICAL DISCOURSE IN THE CONTEXT OF STRATEGIES, TACTICS AND IMPLEMENTATION OF HATE SPEECH

Actuality. In contemporary society, political discourse functions as one of the most influential communicative environments in which linguistic means are actively employed to shape public opinion, regulate social attitudes, and struggle for power. Within this framework, hate speech acquires particular significance as a pragmatic instrument of polarization, stigmatization, and manipulative influence. The growing role of digital media, hybrid conflicts, and ideological confrontation further intensifies the relevance of studying this phenomenon. Purpose. The purpose of the article is to provide a theoretical and pragmatic reflection on the parametrization of political discourse in the context of actualized strategies and tactics of hate speech realization. Objectives: 1. To analyze theoretical and methodological approaches to the study of hate speech in the context of the parameterization of political discourse. 2. To describe the specific features of the linguistic pragmatics of political discourse, with an emphasis on its perlocutionary orientation and mechanisms of influence on the addressee. 3. Identify the characteristics of political communication in the context of the hybridization and integration of communicative acts. 4. To describe the role of speech acts in the implementation

of political communication and the formation of the addressee's behavioral responses. 5. To outline the specifics of the strategies and tactics of political discourse related to the construction, dissemination, and localization of hate speech. Results. The study demonstrates that political discourse is a complex communicative system characterized by persuasive orientation, institutional specificity, and a high degree of pragmatic influence. Hate speech functions within it as an effective instrument of discreditation, symbolic opposition, emotional mobilization, and ideological pressure. Its realization is ensured through evaluative vocabulary, stigmatizing nominations, manipulative narratives, and the opposition «us – them.» It is established that the hybrid nature of political discourse enables the dissemination of hate speech across various communicative formats, including institutional, media, and digital environments. Conclusions. Political discourse constitutes a specific space for the functioning of hate speech, where linguistic aggression serves both destructive and instrumental purposes. The study of its pragmatic mechanisms, strategies, and tactics provides broader perspectives for further linguistic, discourse-analytic, and computational investigations of contemporary political communication.

Key words: *political discourse, hate speech, communication strategies, discursive tactics, manipulation, pragmatics.*

Постановка проблеми. Політична комунікація (далі – ПК) має самобутню параметризацію у вимірі мовної прагматики, оскільки вона є значущою ланкою, а також репрезентантом унікальної природи комунікативного акта. Зокрема, мовиться про тяглість, наступність, сталість, динаміку та тому подібне, показові в плані унікальної кореляції його (акта) суб'єктів та об'єктів у цілісності її (ПК) полісистеми. Вищезазначена специфікація професійної комунікації корелює з прагматичним виміром, оскільки тут мовиться про ефективність того чи іншого впливу.

Останній покликаний вирішити / врегулювати або, навпаки, інтенсифікувати / ескалувати політичні конфлікти, попередити/спричинити низку криз відповідної сфери. Причому широкий спектр проблематики ПК є специфічним і має інтегровану природу, набуваючи все більшої актуальності на тлі низки девіантних (атомізаційних, дискримінаційних та інших) тенденцій сучасних суспільств (зокрема, в контексті феномена мови ворожнечі (далі – МВ)) (Бульбенюк, 2024). Так, загальновідомим є те, що ефективність комунікативного акта (тут – професійної кваліфікації) корелює з інтенціональним виміром.

Зокрема, мовиться про зв'язок з мовною прагматикою, оскільки передання інформації, її отримання й інтерпретація мають бути сталими і бути у точно такому ж вигляді, у якому вона була запланована. Внаслідок цього комунікативний акт доцільно позиціонувати, першою чергою, у смислових координатах (Dovhan, 2026). Це пов'язано з тим, що соціальний контракт вибудовується, своєю чергою, в контексті обміну тими чи іншими даними під час боротьби за владу та / або її здійснення (Малишева, 2024). Внаслідок цього ПК доцільно позиціонувати будь-якою (вербальною / невербальною) взаємодією суб'єктів політичного процесу між собою в контексті розподілу владних ресурсів (економічного, політичного, символічного тощо капіталів).

Вищезазначене дозволяє стверджувати унікальну природу ПК як феномена онтологічної реальності: зокрема, її категоріальну специфіку та безпосередній зв'язок із дискурсом (соціальними та / або культурними практиками). Показово, що термін «політичний дискурс» (далі – ПД) природно тлумачать у двох площинах: так, у широкому розумінні в нього включають такі складники (адресата, адресанта, а також зміст повідомлення) (Орденів, 2024). У вузькому розумінні такий вид комунікації позиціоновано дискурсивним різновидом, який має на меті експансію (завоювання), локалізацію (утримання) й матеріалізацію (тут – представлення) політичної влади.

Відповідно, зв'язок представленого дослідження із важливими і науковими завданнями детермінований згаданою диференційованою (першою чергою, категоріальною) природою ПД. Так, категоріальна складність більшою мірою полягає в унікальній ролі дискурсу як проміжної ланки між мовленням і комунікацією, поведінкою і тому подібним – з одного боку, та локалізованим текстом – з іншого. Відтак, безпосередня кореляція з феноменом дискурсу ПК актуалізована у низці праць з прикладної, комп'ютерної та обчислювальної лінгвістики, прагмалінгвістики, соціолінгвістики тощо. Більше того, у вузькому розумінні ПД може бути редукований до тексту або комунікативного акта (розмови) і позиціонований вербальним складником комунікативної дії, актуалізованої у межах мовної прагматики (Бутиріна, Галаджун, Темченко, 2024).

Аналіз досліджень. Вищезазначені частини представленого дослідження засвідчили складний, інтегрований характер аналізованої у ньому проблеми. Так, феномен ПД, параметризація мовного впливу та самобутність мови ворожнечі (далі – МВ) набули особливої актуальності на тлі цілої низки гібридних конфліктів, диджиталізаційних змін, а також зростання політичної поляризації.

Зокрема, в українському науковому просторі у центрі уваги дослідників знаходяться загальні моделі ПК, механізми маніпулятивного впливу, дестабілізація смислу у його межах (Dovhan, 2026), значущість ефективної ПК в умовах демократичного суспільства (Бульбенюк, 2024). Н. Єльнікова та В. Стасюк, А. Кириченко, В. Дикун досліджують самотність комунікативних стратегій під час гібридного протистояння, увиразнюючи роль мовних засобів у боротьбі з мізінформацією, дезінформацією та пропагандою (Єльнікова, 2025; Стасюк, Кириченко, Дикун, 2025).

Показово, що окремі блоки історіографії аналізованої проблеми становлять праці, присвячені стрижневому феномену цього дослідження – МВ. Так, мовиться про працю М. Бутиріної, З. Галаджун, Л. Темченко, де вивчено концептосферу МВ в пропагандистському дискурсі країни-агресора (Бутиріна, Галаджун, Темченко, 2024). У праці М. Михайленко та Н. Піддубної основну увагу зосереджено на лінгвістичній рефлексії (осмисленні) феномена МВ, а також його параметризації в контексті ПД (Михайленко, Піддубна, 2024). Значущими для цього дослідження є праці Н. Кухар та В. Малишевої, у яких ПД проаналізовано через вивчення параметризації вербальної агресії, а також форм її онлайн-реалізації (Кухар, 2024; Малишева, 2024).

Окрім того, згадаємо про праці, у межах яких досліджено механізми конструювання образу ворога, емоційної мобілізації та символічного протиставлення соціальних груп (спільнот). Першою чергою, мовиться про праці О. Холох, І. Суботи, Р. Величковського, а також філософські рефлексії К. Шевчук, у межах яких висвітлено взаємозв'язок між мовою, агресією, насиллям та семантикою війни (Холох, 2024; Субота, 2024; Величковський, 2024). Значущою теоретичною основою для нашого дослідження стали праці Ю. Дем'янчук, С. Орденюк, В. Трофименка та О. Мальованої, у яких ПД представлено складною багаторівневою полісистемою (Дем'янчук, 2024; Орденюк, 2024; Трофименко, 2024; Мальована, 2025).

Показовими є зарубіжні праці, де основну увагу зосереджено на цифрових та мультимодальних формах політичної агресії: зокрема, dysphemism-коментарях у соціальних мережах (Bako, 2026), МВ у політичних мемах (Bellés-Calvera, Bellés-Fortuño, 2026), впливу поляризації на молодь (Paz-Rebollo, Feijoo, Rivera-Guerrero, 2026), мовних гібридних практиках у мережевій комунікації (Tafona, Tarigan, 2026), а також моделюванню політичного конфлікту за допомогою LLM (Ha, 2026).

Отже, проведений аналіз історіографії засвідчив актуальність та диференційованість досліджуваної проблематики: разом із цим, незважаючи на велику кількість праць, недостатньо висвітленою лишається саме проблема МВ у вимірі мовної прагматики. Заповненню цієї лакуни і присвячено представлене дослідження, у якому проаналізовано параметризацію ПД в контексті стратегій і тактик реалізації МВ.

Вищезазначені частини цього дослідження засвідчили наявність цілої низки праць, у яких вивчено самотність ПД, мовного впливу, вербальної агресії (зокрема, МВ) в його межах. Попри достатньо широкий спектр аналізованої проблематики, деякі її аспекти досі лишаються маловивченими: першою чергою, мовиться про переважання у сучасних студіях уваги до узагальнених механізмів дискредитації, поляризації, пропаганди та іншого. Останні використовують для конструювання образу ворога, що органічно втілюється у параметризації ПК, яку ми дослідимо у цій праці (до прикладу, механізми масової адресації, мобілізаційний потенціал та інше переважно висвітлені фрагментарно).

Показовою є недостатня дослідженість самотності ПК, а також її ролі у поведінкових імпульсах адресата, тобто модель переходу від негативної інтерпретації «Іншого (Інших)» до матеріалізації продукованих адресантом поведінкових патернів. Закономірно потребує подальшого осмислення і роль ПК в процесах дестабілізації смислу (Dovhan, 2026), у яких чільне місце посідає самотність параметризації використовуваних мовних одиниць. Висвітленню особливостей цих аспектів присвячено представлене дослідження, що заповнює ці лакуни.

Метою статті є теоретико-прагматична рефлексія щодо параметризації ПК в контексті актуалізованих стратегій і тактик реалізації МВ. *Предметом* – самотність його (ПД) побутування як гібридного дискурсивного механізму, пов'язаного з функціонуванням МВ, у межах якої формуються поведінкові патерни адресата. Окреслені мета і предмет дослідження закономірно продукують формулювання його завдань:

1. Проаналізувати теоретико-методологічні підходи до вивчення МВ в контексті параметризації ПД.
2. Репрезентувати специфіку мовної прагматики ПД з акцентом на його перлокутивній спрямованості та механізмах впливу на адресата.
3. Ідентифікувати особливості функціонування ПК в умовах гібридизації та інтегрованості комунікативних актів.

4. Охарактеризувати роль мовленнєвих актів у реалізації ПК та формуванні поведінкових реакцій адресата.

5. Окреслити специфіку стратегій і тактик ПД, пов'язаних із конструюванням, поширенням і локалізацією МВ.

Методологічні основи наукового дослідження (визначення основних методів з конкретною вказівкою щодо їх застосування) ґрунтуються на інтегрованому підході, в межах якого поєднано загальнонаукові та спеціальні методи. Використання останніх логічно зумовлено міждисциплінарною природою аналізованого феномена: зокрема, застосовано *дискурс-аналіз*. Останній репрезентативний для інтерпретації ПД як самотубного комунікативного середовища, продуктивного для МВ та виявлення її широкого функціонального спектра. *Прагмалінгвістичний метод* використано задля аналізу мовної прагматики ПД у перлюкувативній спрямованості комунікації у його межах, а також інтенційної спрямованості та механізмів впливу на адресата.

Логічним є використання у межах представленого дослідження *описового методу*, який дозволив систематизувати стратегії і тактики реалізації МВ у ПД. Цей метод також дав змогу узагальнити релевантні теоретико-методологічні підходи до вивчення згаданого феномена, а *метод семантико-прагматичного аналізу*, який актуалізовано задля ідентифікації висловлювань (зокрема, оцінних), емоційно маркованих одиниць тощо, які функціонують у межах ПК. В межах актуалізації інтерпретативного методу було оцінено й розкрито самотубність функціонування ПК в умовах гібридизації та інтегрованості комунікативних актів ПД.

Виклад основного матеріалу. Вищезазначене підкреслює значущість представленого дослідження ПД: зокрема, останнє має безпосередній (казуальний, причинно-наслідковий та інший) зв'язок. Причому самотубною є параметризація ПК в цьому контексті: зокрема, її а) інституційна природа; б) унікальність відносин (суб'єктно-об'єктна специфікація); в) варіативність політичних соціалектів; г) подієва локалізація; г) ступінь центральності/маргіальності того чи іншого жанру щодо поля ПД; д) актуалізовані інтенції та інше (Єльнікова, 2025).

Це, своєю чергою, дозволяє говорити про питомі різновиди ПД, які доцільно співвідносити з побутуванням феномена МВ. Так, логічно виокремлюваний *інституційний* різновид, який вибудовується на основі текстів, створених політичними акторами (політиками, громадськими

діячами і такими іншими). Наступним виокремимо *масмедійний*, де агреговано журналістські тексти, розповсюджені за допомогою відповідних каналів (преса, телебачення, соціальні мережі тощо). Нерозривно пов'язаний з вищезазначеними *офіційно-діловий*, детермінований безпосередньо апаратною комунікацією державних інституцій (зокрема, центральних органів виконавчої влади), тобто призначеними для співробітників апарата.

Показовим є функціонування *«громадянського»* різновиду ПД, позначеного функціонуванням текстів, створених громадянами (звернення, запити тощо), які позірно не є учасниками цього дискурсу, проте фрагментарно беруть участь у ньому. *Художній* – різновид згаданого дискурсу, поширеніший на Заході, де представлений так званими політичними мемуарами, циклами лекцій (згадаємо лекції Біла та Хіларі Клінтон). *Науковий* представлений цілою низкою досліджень відповідного дискурсу, здійснюваних, першою чергою, у гуманітарному вимірі (до прикладу, в межах прикладної, обчислювальної та інших лінгвістики) (Кухар, 2024).

Природно, що межі між згаданими різновидами мають дифузну природу і характеризуються значним ступенем умовності: так, ПК є інтегрованою по суті, тому агрегує їх у собі, постійно перетинаючи між собою (Бульбенюк, 2024). Зокрема, ПД у лінгвістичному вимірі привертає увагу унікальною параметризацією – функціональністю щодо МВ (головні функції див. у Табл. 1):

Отже, вищезазначений широкий функціональний спектр засвідчує специфічність параметризації ПД, детермінованої ідеологією (зокрема, моральними / ідеологічними імперативами тощо). Останню використовують у його (згаданого дискурсу) межах для того чи іншого маніпулювання громадською думкою, саме тому логічним є актуалізація у межах ПД МВ як складника широкого спектра інструментарію (Величковський, 2024). Це дозволяє локалізувати специфікацію ПД через виокремлення загальних семантико-прагматичних категорій (див. Табл. 2) (Дем'янчук, 2024):

Таким чином, представлені категорії є значущими щодо самотубності та іншого ПД, у параметризації якого чільне місце належить *персуазивності* (прагматико-мовленнєвому впливу, націленому на переконання під час розгортання ПК) та *сугестивності* (впливі на когнітивний простір представника електората (психіку, волю, розум, переконання тощо)). Причому це відбувається шляхом актуалізації обох згаданих характеристик, у межах яких МВ є питомим складником. Останнє пов'язане з тим, що політична діяльність

Таблиця 1

Параметризація ПД

№	Назва функції	Опис
1.	Функція соціального контролю	виконструювання бази для низки поведінкових патернів, уніфікування думок та іншого громадян, пов'язана з маніпулювання суспільною свідомістю
2.	Функція легітимізації чинної влади	формування мотивації для ухвалення громадянами низки рішень у межах вищезазначених патернів задля запланованого розподілу влади, суспільних та інших ресурсів
3.	Функція відтворення влади	збільшення ступеня толерантності, прихильності до чинної влади через ритуалізацію процесу використання певної символіки та такого іншого
4.	Орієнтувальна (світосприйняття) функція	артикулювання самотньої екосистеми цілей і проблем, що призводить до заміщення онтологічної картини реальності політичною
5.	Функція соціальної солідарності	плекання низки соціальних патернів та тому подібного задля інтегрування певних наративів у межах певного суспільства (етносу) або його спільнот/груп
6.	Функція соціальної диференціації	зворотна до попередньої: пов'язана з виокремленням певних груп відносно спільноти (більшості, суспільства), посилює соціальну поляризацію
7.	Агональна функція	продукування та подальше вирішення певного соціального конфлікту, вияв незгоди або протесту проти дій чинної влади
8.	Акціональна функція	використання мобілізації (актуалізація та кооперація однодумців) та наркотизації (відвернення уваги задля присиплення пильності)

Таблиця 2

Семантико-прагматичні категорії ПД

Категорія	Опис
Наративності	засіб виформування запланованого світосприйняття (через актуалізацію низки стратегій, практик, кампаній, ідеологічних та інших конструктів, а також несприйняття опонентів), наслідком якого стає вибудовування унікальної розповіді, де в центрі уваги знаходиться емоційна рефлексія, а не фактаж
МВ	пов'язана зі згаданою дискредитацією (несприйняттям електорату опонентів політичного актора), вищезазначених кампаній та іншого, її продуктивність детермінована формуванням завдяки їй враження адресності повідомлення, що призводить до поляризації електорату (єднання зі «Своїми» проти «Інших») (Михайленко, Піддубна, 2024)
Емотивності	актуалізована додатковим засобом формування у цільовій аудиторії «потрібного» сприйняття щодо тих чи інших фактів, подій та іншого, пов'язана з дискретністю представлених у кампаніях даних
Інформативності	детермінована у межах аналізованого дискурсу широким спектром втілюваних у його межах комунікативних цілей, пов'язаних з навіювання адресатам необхідності тих чи інших політичних рішень / дій, причому факти подаються не цілісно, а фрагментано, зміщуючи акценти й формуючи відповідне «потрібне» сприйняття (наративність викладу)
Інтенційності	пов'язана із зумисністю використання певного засобу (зокрема, МВ) для досягнення поставлених політичних цілей, при цьому співвіднесена з вищезазначеними пунктами, оскільки агрегує їхню функціональну значущість задля згаданого впливу на поведінку у електората
Аксіологічності (оцінність)	позначена диференційованістю покладених у межах ПД смислів (стратифікація, ранжування тощо) (Dovhan, 2026), внаслідок чого МВ базують на негативній оцінці діяльності (побутування) опонентів / попередників, що відбувається через виконструювання прогнозованого ставлення до певної політичної події (Бульбенюк, 2024)
Конвенційності	втілена у шаблонності, клішованості, термінологічній ритуалізації (стереотипізації та іншого) поведінки електорату: безпосередньо корелює з функціонування МВ на інтенсифікації низки упереджень (расових, гендерних і так далі), що спричинює його поляризацію й атомізацію
Модальності	представлена ставленням до онтологічної дійсності відносно мовної та національної картини громадян, а також зумисним впливом на останню шляхом інтегрування тих чи інших наративів і такого іншого, безпосередньо корелює з актуалізацією МВ
Інтер- та інтермедіальності	втілена у мережі відносин між суспільними й мовними структурами, втілених в універсалізованому за природою тексті (трансльюваних покладених смислах), а також узагальненні властивостей культурних продуктів (текстів і медіа), вибудовування висловлювання на рівні змісту
Соціокультурності	Імплементованої у полісистему сприйняття актуальних суспільних реалій (лакон тощо), що знову-таки позірно формує адресність ПК, а оповідь у його межах – наративною (див. пункт 1)

сутнісно є більшою мірою дискурсивною, що пов'язано з параметризацією політичних подій як таких, що є мовленнєвими за своєю природою (Гордійчук, 2024).

Відтак, це дозволяє позиціонувати ПД у координатах будь-яких мовленнєвих утворень,

суб'єктів / об'єктів та іншого, які належать до відповідної сфери. Окреслений підхід є продуктивним, оскільки передбачає аналіз політичного мовного матеріалу з урахуванням соціокультурних, темпоральних та інших особливостей параметризації останнього. Зокрема, у межах пред-

ставленого підходу особливо виразною є згадана сугестивна роль ПД, виконувана у його межах через привернення уваги, актуалізацію відповідної емотивності, переконання адресата і такого іншого (Мальована, 2025).

Тут локалізуємо кореляцію ПД з мовною прагматикою: остання репрезентована у згаданій адресності продукованих у межах нього даних, які, природно, зумовлені не лише формально (використовуваними мовними та немовними засобами: зокрема, МВ), а й репрезентативно (способами представлення інформації). Першою чергою, така самобутня параметризація згаданого середовища дозволяє позиціонувати його особливим типом інституційного дискурсу, спеціалізованим різновидом ПК. Разом із цим, ПД лімітований функціонально: мовиться про соціальні функції комунікантів та специфічну роль соціального контракту в його межах.

Причому вищезазначені віхи регламентовані як за формою, так і за змістом: дотримання / порушення цих норм (зокрема, в контексті МВ) є особливо показовим, оскільки пов'язане з досягненням певних цілей (Стасюк, Кириченко, Дикун, 2025). Саме тому актуальність представленого дослідження пов'язана з роллю і значущістю локалізації та вивчення пізнавальних (когнітивних) механізмів. Останні є основою мисленнєвої діяльності як політичних акторів, так і членів електорату: так, у цьому ключі поняття ПД доцільно позиціонувати як складник принципово нової парадигми лінгвістичного знання – *когнітивно-дискурсивного*.

Внаслідок цього проблема аналізу ПД має особливу актуальність, оскільки він позначений динамічним впливом на суспільну свідомість, формуванням і актуалізацією покладених поведінкових патернів тощо. Відповідно, локалізація екстра- та лінгвістичної параметризації цього дискурсу є особливо продуктивною та показовою щодо функціонування у його межах МВ. Зокрема, у межах останньої говоримо про низку системоутворюючих ознак, актуалізованих питомих концептів та самобутньої параметризації. Саме тому підхід, репрезентований у цьому дослідженні, в межах якого ПД розглядається в контексті девіантних процесів, є продуктивним для дослідження феномена МВ.

Зокрема, останній розглядається небезпечним явищем, що пов'язано з націленістю МВ на атомізацію, поляризацію, маргіналізацію, поширення девіацій та інше суспільства. До всього, вона (МВ) особлива показова в контексті своєї самобутньої природи – диференційованого комуніка-

тивного процесу, виконструйованого у кореляції політичних суб'єктів. Зокрема, параметризація останнього пов'язана з маніпулюванням громадською думкою, виформуванням певної концептосфери щодо відповідних кампаній тощо. Метою таких компаній є різного роду легітимаційні зміни щодо чинної (чи певної) політичної сили (влади) і такого іншого. Характерно, що функціональна самобутність ПД полягає у специфічній актуалізації мови задля формування екосистеми переконань (Dovhan, 2026), стимулювання «потрібного» вибору й управління масовою свідомістю.

Відтак, саме тому МВ органічно актуалізована у межах ПД: так, вона не лише каталізує згадані процеси, а й трансформує їх під наявні у середовищі умови задля досягнення максимального рівня прагматизму. Показово, що у межах згаданого дискурсу особливо продуктивними є поляризація й протиставлення: продукування негативного образу «Іншого (Інших)» на противагу «Я (Ми)». Продуктивність окресленої поляризації переважно пов'язана з формуванням вищезазначеного ворожого образу, дискредитацією опонентів (знеціненням результатів їхньої роботи, статусу та такого іншого), а також згаданою легітимацією агресії (зокрема, за допомогою МВ).

Причому окреслені тактики і стратегії реалізовані через мобілізацію емоційно забарвленої лексики, підміну понять і маніпуляцій, цькування тощо. Внаслідок вищезазначеного відбувається інтенсифікація «потрібних» поведінкових патернів, що призводить до каталізування ворожих настроїв, радикалізації політичної боротьби і тому подібного. Так, згадаємо постійні закиди Дональда Трампа щодо невдалої, кволої та непослідовної політики його попередників – Барака Обами та Джо Байдена.

Таке виконструйовування образу ворога є продуктивним задля вищезазначеної поляризації та протиставлення: «Я (Ми)» та «Він (Вони)» дозволяють політичним акторам здобути більший ступінь лояльності, виправдовуючи протистоянням невдалу політику, непопулярні кроки і таке інше. Природно, що такий деструктивний вплив на суспільне місце є специфічним процесом, у якому чільне місце посідають циклічні (потоківі) за природою когнітивні процеси (стереотипізація, радикалізація і так далі).

Останні лише посилюють соціальну напругу, використовуючись у дезінформаційних, мізінформаційних та пропагандистських кампаніях (до прикладу, російської федерації в Україні), активно послуговуючись МВ (Холох, 2024). Власне, продуктивність імплементації МВ у ПД і складає

значущість протидії цьому феномену: зокрема, шляхом удосконалення нормативно-правових механізмів виявлення, протидії та запобігання. Разом із цим, вагому роль у таких процесах закономірно має лінгвістичний аналіз ПД, який дозволяє локалізувати питомі механізми смислової кореляції (зокрема, дестабілізації смислу (Dovhan, 2026).

Мовиться також про проблему меж ПД, які не є очевидними: це пов'язано з тим, що у вузькому значенні його розуміють виключно як простір побутування державних інституцій і тому подібного. У широкому ж значенні позиціонують будь-яким типом комунікації, що пов'язана з ПК, мета якої пов'язана з боротьбою, утриманням і так далі влади. Обидва типи розуміння ПД логічно дозволяють інтерпретувати його, в контексті феномена МВ, саме *знаковим утворенням*, при цьому йому (утворенню) притаманна двошарова природа. *Перший шар* – реальний, тобто позначений актуалізацією тексту у відповідній ситуації професійного спілкування (ПК). *Другий* – віртуальний, позначений використанням вербальних / невербальних знаків, головною особливістю яких є приналежність до категоріально-понятійного апарата.

Мовиться про те, що вони обслуговують відповідну галузь, є складником тезауруса прецедентних висловлювань, а також компонентами моделей типових мовленнєвих дій. Останні вміщують певні уявлення про типові жанри спілкування, а також межі допустимих мовних дій у межах соціального контракту. Показовою у цьому плані є самотутня параметризація ПД (*фундаменталізм аргументації, масованість адресата, схильність до театралізації, імплементація динамізму, своєрідний езотеризм*), нерозривно пов'язана з феноменом МВ (Шевчук, 2024).

Так, природно, що питомою функцією вищезазначеного дискурсу є *формування суспільної думки*, а також *реалізація влади*. Разом із цим, додатковими стають *соціальний контроль і легітимація влади*, базовані на переконанні електорату у потребі реалізації «потрібних» поведінкових патернів («правильних» дій та оцінок). Внаслідок цього доцільно будь-яку форму вияву ПД як онтологічного явища заломлювати саме у призмі *конструктивних* (підґрунтям яких є низка морально-етичних та інших норм) і *деструктивних* (спрямованих виключно на реалізацію певних політичних цілей) виявах.

Вищезазначене дозволяє розглядати параметризацію МВ в контексті реалізованої неї функції *викривленого інформування суспільства щодо актуальних політичних питань*. Формою таких повідомлень переважно є інтерв'ю,

прес-конференції тощо, що є складником *інституційного виміру*, оскільки вони реалізовані в межах формалізованих комунікативних практик та регламентованої взаємодії. Соціальні мережі політичних акторів сутнісно представляють *персоналізований та гібридний сегмент* ПК, позаяк у них політичний актор реалізує параметризацію безпосереднього продуцента контенту. Зокрема, в межах створення останнього відбувається офіційна самопрезентація з логікою особистого блогу, оперативного реагування та постійної взаємодії з електоратом.

Власне, МВ є продуктивною у межах ПД саме через своєрідність своєї архітектури (структурна самотутність), оскільки вона є неоднорідною, непрямо пов'язаною та багатоплановою в контексті смислу (Dovhan, 2026). Зокрема, функціональна широта ПД пов'язана з рисами різних типів дискурсу (інтегративністю цього середовища), що інтенсифікує застосування у його межах строкатих дискурсивних практик. Вони покликані динамізувати процес маніпулювання суспільною думкою, підштовхнути до актуалізації поведінкових патернів тощо. Причому конструкт ПД нерозривно пов'язаний із загальною концепцією дискурсу, внаслідок чого витлумачення останнього доцільно вибудовувати на тезі про його специфічність у просторі масової комунікації.

Окреслена ідея продуктивна для аналізу феномена МВ як дієвого інструмента досягнення політичних цілей, що пов'язано з тим, що конституентами ПД є *тексти*. Останні є результатом та засобом (інструментом) низки дискурсивних практик, які підтверджують відтворюваність і наукоємність аналізу ПД на згаданих матеріалах. Репрезентативність і продуктивність цих одиниць для вивчення цього дискурсу пов'язані з тим, що вони дозволяють дослідити самотутність вияву мовної прагматики (інтерпретувати наміри, цілі, актуалізовані мовні засоби тощо) в координатах МВ (Трофименко, 2024).

Таким чином, у межах цього підходу тексти доцільно позиціонувати *дискретними одиницями* відповідного дискурсу, дослідження яких дозволяє категоризувати актуалізовані практики та стратегії в контексті цього феномена. При цьому ПД тоді позиціонуємо осередком мовленнєвих практик та продуктів відповідної діяльності, інтерпретованих саме у вимірі масової комунікації (зокрема, ПК). Продовжуючи цю думку, текст є компонентом цього дискурсу як послідовність знаків різноманітних семіотичних систем (мовних, графічних та інших), використовуваних у кореляції з вибором каналу масової інформації. Текст у такому

розумінні стає дороговказом, що впорядковує та систематизує рух інформаційного потоку в межах відповідного дискурсу. Показовим тут є кратологічний підхід до ПД, який дозволяє позиціонувати його своєрідним осередком даних, який функціонує у відповідному середовищі (Холох, 2023).

Висновки. Отже, ПД є самобутнім середовищем, параметризація якого є унікальною, будучи поєднанням різноманітних інструментів, які умовно поділяємо на конструктивні та деструктивні. Саме до других належить аналізована у цьому дослідженні МВ, яка є феноменом згаданого дискурсу, що стигматизує, дискримінує і так далі представників певних груп, спільнот та інших населення. Сутнісно, цей феномен є небезпечною формою маніпуляції, продукування певних поведінкових патернів, що сприяє суспільній поляризації, атомізації та іншим девіаціям.

Показовою також є базованість ПД на комунікативному процесу (зокрема, ПК), що дозволяє позиціонувати МВ засобом актуалізації політичного тексту як його питомого конституента. Згаданий процес виявляється в актуалізації низки притаманних цьому середовищу мовленнєвих

практик та стратегій конфліктної / консенсусної природи. Причому комунікація у межах ПД аналізована саме в контексті включеності до неї текстів, які виступають у інституційному (інтерв'ю, прес-конференції тощо) та персоналізованому/гібридному (соціальні мережі політичних акторів) сегментах.

Таким чином, актуалізовані у межах ПД комунікативні (мовленнєві) стратегії і тактики є складниками парадигми вербальної / невербальної взаємодії, визначаючи таким чином рівень і мету ПК, а також її ефективність в контексті мовної прагматики щодо конфліктогенних середовищ. Згадані середовища потенційно присутні у межах ПК, локалізуючись компонентом МВ в контексті продукування / управління конфліктами. Зокрема, питома маніпулятивні прийоми (до прикладу, МВ) негативно впливають на ефективність комунікативної взаємодії, проте є ефективними в контексті досягнення цілей ПД. Водночас їх використання спричиняє соціальну поляризацію, експлікацію ворожих настроїв тощо, що позначиться у довгостроковій перспективі, однак є ефективним у короткостроковій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бульбенюк С. До питання про оптимальну модель політичної комунікації для України у поствоєнний час. *Політичні трансформації сучасного суспільства* : зб. матеріалів V Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Полтава, 22 лютого 2024 р.). Полтава : ПДАУ, 2024. С. 276–279. *ebooks!* : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/3fh6dfa8> (дата звернення: 24.04.2026).
2. Бутиріна М., Галаджун З., Темченко Л. Концептосфера мови ворожнечі в пропагандистському дискурсі країни-агресора. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»: Журналістика*. 2024. № 1(7). С. 59–71. DOI: <https://doi.org/10.23939/sjs2024.01.059>
3. Величковський Р. Війна в Україні : порівняльний аналіз емоційної тональності Telegram-каналів і традиційних ЗМІ. *Грані* : науково-теоретичний альманах. 2024. Том 27, № 6. С. 79–89. DOI: <https://doi.org/10.15421/1724115>
4. Гордійчук О. О. Україна & росія: основні аспекти інформаційної, гібридної та повномасштабної війни. *Політичне життя*. 2024. № 4. С. 61–70. DOI: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2024.4.8>
5. Дем'янчук Ю. І. Лінгвополітична синергетика : становлення та перспективи дослідження. *Вісник Київського національного лінгвістичного університету*. Серія: Філологія. 2024. Том 27, № 2. С. 75–102. *Електронний репозитарій Львівського державного університету безпеки життєдіяльності* : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/4ck7bfh7> (дата звернення: 24.04.2026).
6. Єльнікова Н. Комунікативні стратегії в умовах гібридної війни : особливості українськомовного медіадискурсу. *Мова – кордон національної безпеки* : збірник тез доповідей III Всеукраїнської науково-практичної конференції, 21 лютого 2025 року. Львів, 2025. С. 56–61. *Електронний репозитарій Національного університету цивільного захисту України (eNUCPUUR)* : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/3yuv39mux> (дата звернення: 24.04.2026).
7. Кухар Н. Проблема вербальної агресії в сучасному мовознавчому дискурсі. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського*. Серія: Філологія (мовознавство). 2024. № 39. С. 87–96. DOI: <https://doi.org/10.31652/2521-1307-2024-39-08>
8. Малишева В. Г. Вербальна агресія в мережевому дискурсі : лінгвопрагматичний аспект : дис. ... д-ра філос. : 03 Гуманітарні науки, 035 Філологія / Одеський національний університет імені І. І. Мечникова. Одеса, 2024. 248 с. *Одеський національний університет імені І. І. Мечникова* : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/anewaydz> (дата звернення: 24.04.2026).
9. Мальована О. В. Відображення в медіа історичної трансформації української національної ідеї наприкінці 1980-х–у першій половині 2010-х рр. : дис. ... д-ра філософії в галузі знань 03 – Гуманітарні науки за спеціальністю 032 – Історія та археологія / Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, 2025. 282 с. *Інституційний репозитарій Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького* : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/56385h5x> (дата звернення: 24.04.2026).
10. Михайленко М., Піддубна Н. Лінгвістичні аспекти поняття «мова ворожнечі», її функціонування в сучасному політичному дискурсі. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2024. Випуск 82, Том 1. С. 360–369. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/82-1-53>

11. Орденів С. С. Екзистенційна криза індивідуального і соціального у комунікативних практиках постмодерної епохи. *Proceedings of the National Aviation University Series Philosophy Cultural*. 2024. Том 39, № 1. С. 56–61. DOI: <https://doi.org/10.18372/2412-2157.39.18457>
12. Стасюк В., Кириченко А., Дикун В. Мова як інструмент інформаційного впливу у гібридних конфліктах. *Мова – кордон національної безпеки* : збірник тез доповідей III Всеукраїнської науково-практичної конференції, 21 лютого 2025 року. Львів, 2025. С. 124–129. *Електронний репозитарій Національного університету цивільного захисту України (eNUCPUIR)* : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/3yv39mux> (дата звернення: 24.04.2026).
13. Субота І. Генцидні стратегії щодо України в російському пропагандистському дискурсі. *Інтегровані комунікації*. 2024. № 1(17). С. 52–60. DOI: <https://doi.org/10.28925/2524-2644.2024.174>
14. Трофименко В. Кіберпростір і держава: точки перетинання. *Вісник НЮУ імені Ярослава Мудрого. Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія*. 2024. Том 4, № 63. DOI: <https://doi.org/10.21564/2663-5704.63.315212>
15. Холох О. Методологічні засади формування «образу ворога» у свідомості українських військовослужбовців під час відсічі російської збройної агресії. *Вісник Національного університету оборони України*. 2024. № 5(81). С. 169–180. DOI: <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-81-5-169-180>
16. Холох О. Феномен «образу ворога» в дискурсі гуманітарних наук. *VII Міжнародна наукова конференція Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба «Сучасна війна : гуманітарний аспект»* : збірник матеріалів, 30 травня 2023 року. Харків : ХНУПС ім. І. Кожедуба, 2023. С. 133–140. *Харківський національний університет Повітряних Сил* : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/yz4rhdey> (дата звернення: 24.04.2026).
17. Шевчук К. Естетика та семантика війни : до аналізу зв'язку мови, мистецтва і насилля. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Філософія». 2024. № 27. С. 16–20. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Філософія» : вебсайт. URL: <https://tinyurl.com/44wvx9a> (дата звернення: 24.04.2026).
18. Bako E. N. Dysphemism Comments on Joko Widodo's X-account : Form, Function and Impact on Digital Political Discourse. *Akrab Juara : Jurnal Ilmu-ilmu Sosial*. 2026. Volume 11, № 1. P. 547–567. DOI: <https://doi.org/10.58487/akrabjuara.v11i1.2759>
19. Bellés-Calvera L., Bellés-Fortuño B. (2026). A multimodal discourse analysis of gender-based hate speech in political memes. *Discourse Approaches to Gender-Based Violence: Deconstructing Social Inequality Through Linguistic Inquiry*. Walter de Gruyter GmbH & Co KG, 2026. P. 63–92.
20. Dovhan O. Philosophy of the Absurd in the Digital Age: Linguistic Strategies for the Destabilization of Sense. *International Journal of English Linguistics*. 2026. Volume 16, № 2. P. 13–20. DOI: <https://doi.org/10.5539/ijel.v16n2p13>
21. Ha T. Simulating online political discourse using LLMs : A study on social identity and conflict. *Information Processing & Management*. 2026. Volume 62, Issue 2, Part B. DOI : <https://doi.org/10.1016/j.ipm.2025.104461>
22. Paz-Rebollo M. A., Feijoo B., Rivera-Guerrero A. Political Polarization, Political Hate Speech and Social Media : The Experience of Spanish Teenagers. *YOUNG Editorial Group*, 2026. DOI : <https://doi.org/10.1177/110330882514145>
23. Tafonao W. S., Tarigan K. E. The Use of Emoji and Lexical Borrowing in Indonesian Social Media Hate Speech in Political Context : a Critical Discourse Analysis. *Muse: Journal of Art*. 2026. Volume 4, № 2. P. 176–180. DOI: <https://doi.org/10.54367/muse.v4i2.6114>

REFERENCES

1. Bulbeniuk, S. (2024). Do pytannia pro optymalnu model politychnoi komunikatsii dlia Ukrainy u postvoiennyi chas [On the issue of the optimal model of political communication for Ukraine in the postwar period]. *Politychni transformatsii suchasnoho suspilstva: zb. materialiv V Vseukr. nauk.-prakt. konf.* (pp. 276–279). Poltava: PDAU. Retrieved from <https://tinyurl.com/3fh6dfa8> [In Ukrainian].
2. Butyrina, M., Haladzshun, Z., & Temchenko, L. (2024). Kontseptosfera movy vorozhnechi v propahandystskomu dyskursi krainy-ahresora [The conceptosphere of hate speech in the propaganda discourse of the aggressor state]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politehnika": Zhurnalistyka*, 1(7), 59–71. <https://doi.org/10.23939/sjs2024.01.059> [In Ukrainian].
3. Velychkovskyi, R. (2024). Viina v Ukraini: porivnialnyi analiz emotsiinoi tonalnosti Telegram-kanaliv i tradytsiinykh ZMI [War in Ukraine: Comparative analysis of emotional tone of Telegram channels and traditional media]. *Hrani*, 27(6), 79–89. <https://doi.org/10.15421/1724115> [In Ukrainian].
4. Hordiichuk, O. O. (2024). Ukraina & rosii: osnovni aspekty informatsiinoi, hibrydnoi ta povnomasshtabnoi viiny [Ukraine & Russia: Key aspects of information, hybrid and full-scale war]. *Politychne zhyttia*, (4), 61–70. <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2024.4.8> [In Ukrainian].
5. Demianchuk, Yu. I. (2024). Linhvopolitychna synerhetyka: stanovlennia ta perspektyvy doslidzhennia [Linguopolitical synergetics: Formation and research prospects]. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho linhvistychnoho universytetu. Serii: Filolohiia*, 27(2), 75–102. Retrieved from <https://tinyurl.com/4ck7bhf7> [In Ukrainian].
6. Yelnikova, N. (2025). Komunikatyvni stratehii v umovakh hibrydnoi viiny: osoblyvosti ukrainskomovnoho mediadyskursu [Communicative strategies in hybrid war conditions: Features of Ukrainian-language media discourse]. *Mova – kordon natsionalnoi bezpeky: zbirnyk tez dopovidei III Vseukrainskoi naukovopraktychnoi konferentsii* (pp. 56–61). Lviv. Retrieved from <https://tinyurl.com/3yv39mux> [In Ukrainian].
7. Kukhar, N. (2024). Problema verbalnoi ahresii v suchasnomu movoznavchomu dyskursi [The problem of verbal aggression in modern linguistic discourse]. *Naukovi zapysky Vinnytskoho derzhavnogo pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho. Serii: Filolohiia (movoznavstvo)*, (39), 87–96. <https://doi.org/10.31652/2521-1307-2024-39-08> [In Ukrainian].

8. Malysheva, V. H. (2024). Verbalna ahresiiia v merezhevomu diskursi: linhvoprahmatychnyi aspekt [Verbal aggression in network discourse: Linguopragmatic aspect] (Doctoral dissertation). Odesa National University. Retrieved from <https://tinyurl.com/anewaydz> [In Ukrainian].
9. Malovana, O. V. (2025). Vidobrazhennia v media istorychnoi transformatsii ukrainskoi natsionalnoi idei naprykints 1980-kh – u pershii polovyni 2010-kh rr. [Representation in media of the historical transformation of the Ukrainian national idea in the late 1980s – early 2010s] (PhD dissertation). Cherkasy National University. Retrieved from <https://tinyurl.com/56385h5x> [In Ukrainian].
10. Mykhailenko, M., & Piddubna, N. (2024). Linhvistychni aspekty poniattia “mova vorozhnechi”, yii funktsionuvannia v suchasnomu politychnomu diskursi [Linguistic aspects of the concept of hate speech and its functioning in modern political discourse]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*, 82(1), 360–369. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/82-1-53> [In Ukrainian].
11. Ordenov, S. S. (2024). Ekzystentsiina kryza indyvidualnoho i sotsialnoho u komunikatyvnykh praktykakh postmodernoï epokhy [Existential crisis of the individual and social in communicative practices of the postmodern era]. *Proceedings of the National Aviation University Series Philosophy Cultural*, 39(1), 56–61. <https://doi.org/10.18372/2412-2157.39.18457> [In Ukrainian].
12. Stasiuk, V., Kyrychenko, A., & Dykun, V. (2025). Mova yak instrument informatsiinoho vplyvu u hibrydnykh konfliktakh [Language as a tool of information influence in hybrid conflicts]. *Mova – kordon natsionalnoi bezpeky: zbirnyk tez dopovidei III Vseukrainskoi naukovy-praktychnoi konferentsii* (pp. 124–129). Lviv. Retrieved from <https://tinyurl.com/3yv39mux> [In Ukrainian].
13. Subota, I. (2024). Henotsydni stratehii shchodo Ukrainy v rosiiskomu propahandystskomu diskursi [Genocidal strategies toward Ukraine in Russian propaganda discourse]. *Intehrovani komunikatsii*, 1(17), 52–60. <https://doi.org/10.28925/2524-2644.2024.174> [In Ukrainian].
14. Trofymenko, V. (2024). Kibersprostir i derzhava: tochky peretynnannia [Cyberspace and the state: Points of intersection]. *Visnyk NYuU imeni Yaroslava Mudroho. Seriya: Filosofiia, filosofiia prava, politolohiia, sotsiolohiia*, 4(63). <https://doi.org/10.21564/2663-5704.63.315212> [In Ukrainian].
15. Kholokh, O. (2024). Metodolohichni zasady formuvannia “obrazu voroha” u svidomosti ukrainskykh viiskovosluzhbovtziv [Methodological principles of forming the “enemy image” in Ukrainian soldiers]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu oborony Ukrainy*, 5(81), 169–180. <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-81-5-169-180> [In Ukrainian].
16. Kholokh, O. (2023). Fenomen “obrazu voroha” v diskursi humanitarnykh nauk [The phenomenon of the “enemy image” in humanities discourse]. *Suchasna viina: humanitarnyi aspekt: zbirnyk materialiv* (pp. 133–140). Kharkiv. Retrieved from <https://tinyurl.com/yz4rhdey> [In Ukrainian].
17. Shevchuk, K. (2024). Estetyka ta semantyka viiny: do analizu zviazku movy, mystetstva i nasyliia [Aesthetics and semantics of war: On the relationship between language, art and violence]. *Naukovi zapysky Natsionalnoho universytetu “Ostrozka akademiia”. Seriya “Filosofiia”*, (27), 16–20. Retrieved from <https://tinyurl.com/44wvxc9a> [In Ukrainian].
18. Bako, E. N. (2026). Dysphemism comments on Joko Widodo’s X-account: Form, function and impact on digital political discourse. *Akrab Juara: Jurnal Ilmu-ilmu Sosial*, 11(1), 547–567. <https://doi.org/10.58487/akrabjuara.v11i1.2759>
19. Bellés-Calvera, L., & Bellés-Fortuño, B. (2026). A multimodal discourse analysis of gender-based hate speech in political memes. In *Discourse Approaches to Gender-Based Violence: Deconstructing Social Inequality Through Linguistic Inquiry* (pp. 63–92). Walter de Gruyter. .
20. Dovhan, O. (2026). Philosophy of the absurd in the digital age: Linguistic strategies for the destabilization of sense. *International Journal of English Linguistics*, 16(2), 13–20. <https://doi.org/10.5539/ijel.v16n2p13>
21. Ha, T. (2026). Simulating online political discourse using LLMs: A study on social identity and conflict. *Information Processing & Management*, 62(2, Part B). <https://doi.org/10.1016/j.ipm.2025.104461>
22. Paz-Rebollo, M. A., Feijoo, B., & Rivera-Guerrero, A. (2026). Political polarization, political hate speech and social media: The experience of Spanish teenagers. *YOUNG*. <https://doi.org/10.1177/110330882514145>
23. Tafonao, W. S., & Tarigan, K. E. (2026). The use of emoji and lexical borrowing in Indonesian social media hate speech in political context: A critical discourse analysis. *Muse: Journal of Art*, 4(2), 176–180. <https://doi.org/10.54367/muse.v4i2.6114>

Дата першого надходження статті до видання: 30.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 22.05.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.05.2026

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

